

Sygn. akt II Ka 813/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Jakuba Pogorzelskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2023 r.

sprawy **K. F.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 14 lipca 2022 r. sygn. akt II K 613/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od K. F. na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 813/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 lipca 2022 r. w sprawie II K 613/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia</u>, a to:</p> <p>1. art. 4 i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk - poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań świadka M. W. i uznanie, iż „zeznania świadka zasługiwały na miano wiarygodnych w całości” - w sytuacji, gdy brak było podstaw do takiej oceny, albowiem zeznania w/w świadka zawierają istotne sprzeczności dotyczące istotnych kwestii z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany czyn zabroniony (w zakresie przedmiotowym), - co w konsekwencji prowadzi do jednoznacznego uznania, iż treść de pozycji w/w świadka nie może stanowić wiarygodnej podstawy do dokonywania ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, a nadto podstawy do przypisania winy i sprawstwa w/w oskarżonego za zarzucany mu czyn zabroniony, objęty aktem oskarżenia w ramach przedmiotowej sprawy;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

2. art. 4 i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk - poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego K. F. i bezzasadne uznanie, iż nie posiadają w/w wyjaśnienia waloru wiarygodności w całości - w sytuacji, gdy prawidłowa ocena w/w dowodu, w korelacji z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - nie daje podstaw do takiej oceny;

3. art. 4 i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk - poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i bezzasadne uznanie na jego podstawie, iż oskarżony K. F. dopuścił się popełnienia czynu zabronionego zarzucanego aktem oskarżenia i to działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym - w sytuacji, gdy gdy prawidłowa ocena w/w dowodu, w korelacji z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - nie daje podstaw do takiej oceny;

a także, niezależnie od w/w zarzutów, przy tylko hipotetycznej akceptacji stanu faktycznego:

III. naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to: art. 4 i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk - poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i bezzasadne uznanie na jego podstawie, iż wartość mienia, którym niekorzystnie rozporządzono wyniosła kwotę 111.270,03 złotych - w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie daje podstaw do takiego ustalenia - tym bardziej w sytuacji, gdy w toku

	<p>całego postępowania pokrzywdzony odmiennie przedstawiał wartość mienia, którym niekorzystnie rozporządził;</p> <p>IV. naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to: art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk - poprzez pominięcie w kontekście dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec w/ w oskarżonego za przypisany czyn - istotnych okoliczności łagodzących w postaci w istocie przyznania się przez w/w do okoliczności faktycznych, dających podstawę dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w ramach przedmiotowego postępowania - które to informacje (okoliczności) w sposób istotny wpływają na kształt i rozmiar możliwych kar (kary), które mogą zostać orzeczone w stosunku do oskarżonego, a nadto wpływają na prawidłowe określenie indywidualnego charakteru represji karnej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W wyprzedzeniu zasadniczej części niniejszych rozważań przypomnieć należy, że istotą kontroli odwoławczej nie jest ponowne, merytoryczne rozpoznawanie sprawy - przeprowadzanie oceny materiału dowodowego i dokonywanie ustaleń faktycznych, lecz ocenienie trafności skarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, a także uchybień uwzględnianych z urzędu (postanowienie SN z</p>		

7.06.2017 r., III KK 93/17, LEX nr 2375930).

Skarżący w petitum apelacji stawiał zarzut błędnej oceny całości materiału dowodowego. W części motywacyjnej nie przytoczył jednak stosownej argumentacji na poparcie tejże tezy, ograniczając się wyłącznie do takiegoż subiektywnego stwierdzenia, jednocześnie szerzej odnosząc się jedynie do oceny zeznań świadka M. W., aczkolwiek również i w tym przypadku nie wykazał dobitnie sprzeczności w relacji ww. na jakie wskazywał. Poprzez taki sposób obrońca nie mógł skutecznie podważyć oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. W istocie zeznania M. W. pozostawały w znacznej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, jednakże fakt ten nie pozbawiał ich z automatu prymatu wiarygodności. Zeznania pokrzywdzonego harmonijnie współgrały z wymową innych wiarygodnych dowodów, w tym z nieosobowym materiałem dowodowym sprawy, m.in. wydrukami korespondencji, nadto jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy w pewnym stopniu były również zbieżne z przekazem oskarżonego, m.in. w zakresie podpisywania przez niego dokumentów z kart 12 i 13 akt sprawy. Sąd Okręgowy dokonał weryfikacji stałości relacji świadka, dogłębnie szukając sprzeczności, o jakich istnieniu zapewniał na łamach wniesionego środka obrońca oskarżonego. Tut. Sąd nie dopatrył się jednak aby sprzeczności, nawet jeżeli były obecne, dotyczyły zasadniczych faktów lub kwestii, a tylko taki stan w połączeniu z brakiem odzwierciedlenia tejże relacji w innych dowodach sprawy pozwoliłby na uznanie oceny tego dowodu za wadliwą (wyrok SA

w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Z racji upływu czasu od czynu będącego przedmiotem osądu w przedmiotowej sprawie treść zeznań ww. świadka mogła się różnić od tej pierwotnej z fazy przygotowawczej. Nie należy też zapominać, że granice czasowe przypisanego oskarżonemu przez Sąd I instancji czynu obejmują okres kilku miesięcy, nie było jednego miejsca jego popełnienia, a kilka, poza tym działanie oskarżonego nie ograniczało się do jednego zdarzenia, co potwierdza zastosowanie w podstawie prawnej skazania instytucji czynu ciągłego. Te okoliczności mogły wpływać na niecałkowitą precyzję świadka przy opisywaniu przebiegu tegoż czynu. Nie mniej jednak nie można było wobec tego faktu przekreślić wiarygodności M. W.. Co więcej zdaniem Sądu Okręgowego, gdyby jego relacja z k. 360-362v była dosłownym odbiciem poprzedniej nasuwałoby to wątpliwości co do jej prawdziwości. Generalnie przekaz tegoż świadka był jednak spójny. Ów świadek konsekwentnie podnosił, iż w jego świadomości oskarżony był człowiekiem majątnym. W tym przekonaniu utwierdzało go to, że K. F. nosił eleganckie, markowe ubrania, korzystał z bardzo drogich, jak dla przeciętnego człowieka usług przewozowych, a należność zawsze uiszczał, niezależnie od tego czy to była kwota rzędu kilkuset złotych czy też wykraczała poza granicę tysiąca złotych gotówką, nadto prowadził rozmowy telefoniczne w trakcie których umawiał się na spotkania, co w jego mniemaniu świadczyło o prowadzeniu biznesu. Warto zauważyć też, że oskarżony wysłał pokrzywdzonemu zdjęcie przedstawiające sejf pełen pieniędzy. Nieustannie zapewniał jego, że transakcje zmierzają

ku realizacji, wiedząc, że nie ma możliwości wywiązania się z obietnicy osiągnięcia zysków. Jego relacja w części zmierzającej do wykazania, iż obie strony pożyczały sobie wzajemnie pieniądze nie pokrywała się z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a zatem słusznie Sąd Rejonowy uznał ją za niewiarygodną. Jest całkowicie nielogiczne, ażeby oskarżony miał podpisywać dokumenty, zobowiązujące go do uregulowania należności na rzecz obcej mu osoby. Oczywiście oskarżony nie może być przymuszany do dostarczania dowodów przeciwko sobie. Nie musi przyznawać się do winy. Jest to jego prawo. W sytuacji zaś złożenia wyjaśnień podlegają one tak jak każdy inny dowód swobodnej ocenie sędziowskiej i nie mogą zostać ocenione w oderwaniu od pozostałości materiału dowodowego sprawy. Gdyby tak się stało świadczyłoby to o przekroczeniu granic oceny przez Sąd merytorycznie rozpoznający sprawę, która wówczas stałaby się dowolną bo przenoszącą gołosłowne zapewnienia, własne argumenty strony, owszem korzystne dla oskarżonego, ale niemające odbicia w aktach sprawy nad działalność racjonalną, opartą na dowodach. Sąd też nie jest zobowiązany do uznawania danego dowodu za wiarygodny bądź niewiarygodny w całości. Może nadać danemu dowodowi prymat wiarygodności w części pod warunkiem, że zaprezentowane przez niego rozumowanie nastąpiło zgodnie z warunkami określonymi w art. 7 kpk. W niniejszej sprawie brak jest powodów, ażeby uznać, iż tok rozumowania Sądu I instancji był błędny. obrońca nie zdołał go skutecznie podważyć. Owszem przedstawił

swoją subiektywną ocenę dowodów, jednak taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Należy zauważyć, że obowiązek ten nie ciąży tylko i wyłącznie na sędzie przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą ocenione jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie SN z 22.05.2019 r., II KK 135/19, LEX nr 2671513). Wracając do zeznań świadka M. W.. Jego relacja była zbieżna co do wielu okoliczności, m.in. systematycznego korzystania z usług przewozowych pokrzywdzonego przez oskarżonego, płatności przez niego gotówką za te usługi, przedstawienia przez oskarżonego pokrzywdzonemu oferty zysku 10000 zł, inwestycji w złoto, przekazania mu 5000 zł, a także wskazania miejsca tej czynności, tj. w samochodzie, ciągłego zwodzenia pokrzywdzonego przez oskarżonego o możliwości osiągnięcia dużych zysków, przy tym ukrywania przez oskarżonego rzeczywistości, bowiem nie chciał on ujawnić czym się zajmuje, ograniczając się do stwierdzenia, że jest to legalne, co m.in. doprowadziło do fałszywego wyobrażenia w świadomości rozporządzającego mieniem pokrzywdzonego, nadto dalej idąc, zapewnieniach oskarżonego o prawidłowości inwestycji w których pokrzywdzony brał udział, rozwoju biznesu, propozycji oskarżonego wzięcia przez pokrzywdzonego kredytu na kwotę 15000 zł, obecności oskarżonego przy tejże czynności, a także określenia jej miejsca, tj. w banku (...) S.A.

w placówce w W., a także już osobistego przez oskarżonego wzięcia kredytu w kwocie 7000 zł, wobec konstatacji oskarżonego, że potrzebuje jeszcze więcej gotówki, a następnie przekazania mu tych pieniędzy, upominania się ciągłego o zwrot pieniędzy przez pokrzywdzonego i systematycznego przekładania terminu rozliczenia przez oskarżonego, wzięcia kredytu na kwotę 9000 zł w jednym z oddziałów (...) Bank SA w centrum W., a także miejsca przekazania oskarżonemu tych pieniędzy, tj. w hotelu (...), następnie wzięcia kredytu w banku (...) S.A. na kwotę 25000 zł, obecności przy tym oskarżonego, pożyczki zaciągniętej przez pokrzywdzonego za pośrednictwem Internetu w tym samym banku na kwotę 5000 zł, przekazania mu telefonów, umowy kredytu konsolidacyjnego oraz umów telekomunikacyjnych oraz powodów takiego stanu, a także okoliczności związanych z podpisaniem dokumentów przez oskarżonego, a załączonych w aktach sprawy na kartach 12 i 13, w tym nieposiadania wówczas przez niego dowodu osobistego i podania przez niego wyłącznie numeru PESEL, dowiedzenia się przez pokrzywdzonego, iż zobowiązania nie są spłacane przez oskarżonego. W świetle spójności zeznań świadka M. W., a także korelacji jego depozycji z pozostałym wiarygodnym materiałem sprawy, jak choćby wydrukami korespondencji, Sąd Rejonowy w pełni zasadnie obdarzył te zeznania wiarą w całości.

Z kolei jak to już zostało podniesione wcześniej, wyłączne subiektywne zapewnienia skarżącego, że zachowanie oskarżonego było odmienne, wobec sprzeczności z pozostałym materiałem sprawy,

nie mogło doprowadzić do postulowanego przez niego skutku. Co do dowodów z dokumentów, dowody te podlegają również takiej identycznej ocenie, jak dowody osobowe, jednak ich ocena nie budziła wątpliwości sądu odwoławczego. Jak wskazał Sąd Rejonowy na karcie 541v nie były one kwestionowane przez strony postępowania, co zaś się tyczy danych o karalności, a także opinii o stanie zdrowia i informacji z Zakładu Karnego, są to dokumenty sporządzone przez uprawnione do tego podmioty i brak było powodu, ażeby nie stanowiły one podstawy dowodowej zaskarżonego orzeczenia. Konkludując, kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, ażeby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została przeprowadzona przez Sąd I instancji wadliwie, jak wskazywał na to w środku odwoławczym obrońca. Przeciwnie, zdaniem Sądu Okręgowego była ona prawidłowa i w sposób należyty uwzględniała dyrektywy płynące z treści art. 7 kpk, a tut. Sąd w całej rozpiętości tę ocenę podziela.

Przepisów art. 7 kpk, art. 4 kpk, nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego

rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu lub dowolnością oceny, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 26.01.2022 r., II AKA 206/21, LEX nr 3324677).

- Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku unaoczniał powody obdarzenia wiarą zeznań M. W., a także uargumentował dlaczego na taki przymiot zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego tylko w części. Uzasadnienie

Sądu I instancji pozwalało na dokonanie kontroli instancyjnej, a zatem zarzut ten należało uznać za bezpodstawny.

Zaznaczenia wymaga, że pokrzywdzony nie miał obowiązku sprawdzania kondycji finansowej oskarżonego, w sytuacji gdy ten zapewniał, iż inwestycje przyniosą mu duży zysk, nadto iż dokona wpłat na jego rzecz (wyrok SA w Warszawie z 22.12.2021 r., II AKA 160/21, LEX nr 3329488, wyrok SN z 11.08.2021 r., IV KK 502/20, LEX nr 3398298.). Trafnie wskazuje się w orzecznictwie, że droga pochodzenia przestępstwa kończy się z chwilą rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. Dlatego korzystność czy też niekorzystność rozporządzenia należy oceniać tylko z punktu widzenia okoliczności

istniejących w czasie rozporządzenia mieniem, a nie tych, które następują później (wyrok SN z 30.08.2000 r., V KKN 267/00, postanowienie SN z 21.06.2022 r., V KK 216/22, LEX nr 3454239.). Sąd Rejonowy słusznie ustalił, iż w momencie oferowania inwestycji oskarżony wiedział, że nie ma możliwości osiągnięcia dużych zysków na które to błędnie liczył pokrzywdzony.

Kwestionowanie wysokości obowiązku naprawienia szkody powinno się odbywać poprzez postawienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Owa wysokość, oparta o wyliczenie z k. 401-402 akt sprawy, tj. 111270,03 zł nie budziła zastrzeżeń Sądu II instancji. W realiach rozpatrywanej sprawy zostały spełnione wymogi co do wydania takiego orzeczenia, nadto wysokość orzeczonego obowiązku naprawienia szkody odpowiadała ustalonej w toku postępowania wartości szkody. Skarżący nie wskazał, aby szkoda była w jakiegokolwiek części naprawiona przez oskarżonego. Z tych powodów zarzut pozbawiony był racjonalności.

Co do zarzutu dot. wymiaru kary, którą kwestionuje w ramach zarzutu obrazy przepisów postępowania obrońca, Sąd Okręgowy odniesie się przy okazji omawiania zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

popelnienia zarzucanego mu a/o czynu zabronionego.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów skutkowała nieuwzględnieniem wniosku obrońcy.		
Lp.	Zarzut	
2.	rażąca <u>niewspółmierność</u> (surowość) kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu K. F., wynikającą z braku należytego rozważenia przez Sąd wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary orzekanej za w/w czyn wobec oskarżonego, w tym upływu czasu od popelnienia czynów przypisanych oskarżonemu oraz wartości mienia oraz rozważenia w sposób prawidłowy ich stopnia społecznej szkodliwości, przy jednoczesnym nieuzasadnionym daniu prymatu okolicznościom względem oskarżonego obostrzającym.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kwestionowanie rodzaju czy też wymiaru orzeczonej kary poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 4 k.p.k. powinno nastąpić dopiero wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd ustalenia faktyczne (wyrok SA w Warszawie z 8.03.2021 r., II AKa 212/19, LEX nr 3190314).		

Zanim Sąd Okręgowy odniesie się do zasadności wymierzonej oskarżonemu sankcji karnej, zauważa potrzebę przypomnienia, że nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z 16.11.2021 r., II DOW 15/21, LEX nr 3261440).

Orzeczona przez Sąd Rejonowy kara zasadnicza, wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego nie mogła zostać uznana za rażąco niewspółmierną. Sąd ten nie dopatrył się żadnej okoliczności łagodzącej odpowiedzialność karną podsądnego. Sąd odwoławczy popiera to stanowisko. Myli się natomiast skarżący, że stopień społecznej szkodliwości został błędnie ustalony. Zważyć należy, że działanie oskarżonego godziło w mienie pokrzywdzonego. Rozmiary wyrządzonej szkody, pomimo, iż nie przyjęto mienia znacznej wartości, były dość znaczące, co słusznie uznano za okoliczność obciążającą. Oskarżony w sposób wyrachowany planował przestępcze działania. Podkreślić należy też ich wielokrotność. Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu działanie w warunkach czynu ciągłego, co też świadczy na jego niekorzyść. Na

swój cel obrał młodego mężczyznę, wykorzystując jego naiwność. Działał z zamiarem bezpośrednim, w pełni umyślnie. Motywacją do podjęcia się tego przestępczego procederu była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej. Należy przypomnieć, że przy ustalaniu stopnia winy należy wychodzić od domniemania pełnej swobody sprawcy w realizacji określonego zachowania. Postępowanie nie wykazało, aby wolność oskarżonego była ograniczona. W związku z tym przyjęcie przez Sąd Rejonowy znacznego stopnia winy oskarżonego było prawidłowe. W tym aspekcie warto zwrócić uwagę, iż oskarżony posiada wyższe wykształcenie. Z kolei wpływ czasu od dokonania czynu zabronionego nie powinien być powodem ograniczenia odpowiedzialności. Zgodnie z art. 53 § 2 k.k. sąd uwzględnia przy wymiarze kary nie tyle upływ czasu od popełnienia przestępstwa, co zachowanie po jego popełnieniu (wyrok SA w Warszawie z 19.08.2022 r., II AKa 250/21, LEX nr 3410519). Sam zaś fakt potwierdzenia części zeznań świadka M. W. przez oskarżonego nie stanowi okoliczności nad wyraz przemawiającej za złagodzeniem mu represji karnej, chociażby w świetle tego, że nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. Wreszcie należy zważyć na jego wielokrotną karalność, w tym na 8 – krotną za przestępstwo oszustwa (k. 447-450). Należało więc dojść do konstatacji, że kara niższa, aniżeli wymierzona zaskarżonym wyrokiem nie spełniłaby zakładanych przez ustawę karną celów. Nie można stwierdzić, że kara zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, w odniesieniu do okoliczności przedmiotowej sprawy jest karą nadmiernie surową.

<p>Należy zauważyć, że skarżący pomimo, iż podniósł omawiany zarzut to nie zaproponował sankcji karnej według niego właściwej. Kara wymierzona natomiast przez Sąd Rejonowy utwierdzi oskarżonego w przekonaniu o naganności jego zachowania, a także nieopłacalności popelniania przestępstw w przyszłości. Zrealizuje także właściwie potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. A zatem teza obrońcy o rażącej surowości wymierzonej zaskarżonym wyrokiem kary jawi się jako nieuzasadniona.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu a/o czynu zabronionego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzut był niezasadny, natomiast wniosek nie był dostosowany do podniesionego zarzutu, co powodowało, że Sąd Okręgowy nie ocenił jego zasadności.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 lipca 2022 r. w sprawie II K 613/20 – w całości	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>Z tych względów na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123) i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 zł (opłata w kwocie 300 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana